

HOTĂRÂREA CURŢII (Camera întâi)

17 martie 2016(*)

„Trimitere preliminară – Fiscalitate – Taxă pe valoarea adăugată – Directiva 2006/112/CE – Articolul 135 alineatul (1) litera (a) – Scutire în materie de asigurări – Noţiunile de operaţiuni de «asigurare» şi «servicii conexe prestate de brokerii şi agenţii de asigurări» – Servicii de soluţionare a daunelor furnizate în numele şi pe seama unui asigurator”

În cauza C-40/15,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Naczelny Sąd Administracyjny (Curtea Supremă Administrativă, Polonia), prin decizia din 19 noiembrie 2014, primită de Curte la 2 februarie 2015, în procedura

Minister Finansów

împotriva

Aspiro SA, fostă BRE Ubezpieczenia sp. z o.o.,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din doamna R. Silva de Lapuerta, preşedinte de cameră, domnii A. Arabadjiev, J. C. Bonichot, C. G. Fernlund (raportori) şi S. Rodin, judecători,

avocat general: doamna J. Kokott,

grefier: domnul K. Malacek, administrator,

având în vedere procedura scrisă şi în urma şedinţei din 2 decembrie 2015,

luând în considerare observaţiile prezentate:

- pentru Minister Finansów, de B. Rogowska-Rajda, de J. Kaute şi de M. Lubiński, în calitate de agenţi;
- pentru Aspiro SA, de M. Szafarowska, de T. Michalik şi de M. Spychalski, consilieri fiscali;
- pentru guvernul polonez, de B. Majczyna şi de K. Małkowska, în calitate de agenţi;
- pentru guvernul Regatului Unit, de L. Christie şi de S. Brandon, în calitate de agenţi, asistaţi de E. Mitrophanous, barrister;
- pentru Comisia Europeană, de L. Lozano Palacios şi de M. Owsiany-Hornung, în calitate de agenţi,

după ascultarea concluziilor avocatului general în şedinţa din 23 decembrie 2015,

pronunţă prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 135 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (JO L 347, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 3, p. 7, denumită în continuare „Directiva TVA”).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Minister Finansów (ministrul finanțelor), pe de o parte, și Aspiro SA, fost BRE Ubezpieczenia sp. z o.o. (denumită în continuare „Aspiro”), pe de altă parte, în legătură cu o decizie fiscală privind scutirea de taxa pe valoarea adăugată (TVA) aferentă unor servicii de soluționare a daunelor furnizate de Aspiro în numele și pe seama unei societăți de asigurare.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

3 Articolul 135 alineatul (1) litera (a) din Directiva TVA prevede:

„Statele membre scutesc următoarele operațiuni:

(a) tranzacțiile de asigurare și reasigurare, inclusiv serviciile conexe prestate de brokerii și agenții de asigurări;

4 Acest articol 135 alineatul (1) litera (a) corespunde articolului 13 secțiunea B litera (a) din Așeza directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri – sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare (JO L 145, p. 1), pe care l-a înlocuit.

5 Articolul 135 alineatul (1) literele (d) și (f) din Directiva TVA prevede scutirea altor două tipuri de operațiuni:

„(d) operațiuni, inclusiv negocierea, privind conturile de depozit sau conturile curente, plăți, viramente, creanțe, cecuri și alte instrumente negociabile, exceptând recuperarea creanțelor;

[...]

(f) operațiuni, inclusiv negocierea, dar exceptând gestionarea sau păstrarea, cu acțiuni, titluri de participare, obligațiuni și alte valori mobiliare, dar exceptând documentele reprezentând titluri de proprietate asupra bunurilor și drepturile sau valorile mobiliare prevăzute la articolul 15 alineatul (2).”

Dreptul polonez

6 Legea din 11 martie 2004 privind taxa pe bunuri și servicii (ustawa o podatku od towarów i usług), în versiunea aplicabilă la data faptelor din litigiul principal (Dz. U. din 2011, nr. 177, poziția 1054, denumită în continuare „Legea privind TVA-ul”), prevede la articolul 43 alineatul 1 punctul 37:

„Sunt scutite de la plata taxei serviciile de asigurare și de reasigurare, serviciile de intermediere în cadrul serviciilor de asigurare și de reasigurare, precum și serviciile prestate de asigurator în cadrul contractelor de asigurare încheiate de acesta în numele și pe seama altor persoane, cu excepția înstrăinării drepturilor dobândite în cadrul contractelor de asigurare și de reasigurare.”

7 Potrivit articolului 43 alineatul 13 din această lege:

„Este de asemenea scutit de taxă prestarea unui serviciu care este o componentă a unui serviciu menționat la alineatul 1 punctele 7 și 37-41, care formează el însuși un ansamblu distinct și care este caracteristic pentru prestarea serviciului scutit de taxă și indispensabil acestuia, în conformitate cu alineatul 1 punctele 7 și 37-41.”

Litigiul principal și întrebarea preliminară

8 Aspiro, societate cu sediul la Varșovia, este supus TVA-ului. Aceasta furnizează în numele și pe seama unei societăți de asigurări, pe baza unui contract încheiat cu aceasta din urmă, ansamblul serviciilor aferente soluționării daunelor. Ea este remunerată potrivit unei rate forfetare, în funcție de tipul de daună în cauză.

9 Instanța de trimitere precizează că Aspiro nu este nici societate de asigurări, nici broker, nici agent de asigurări. În particular, ea nu răspunde pentru asigurări. În cadrul contractului respectiv, aceasta efectuează următoarele 18 operațiuni, însă pe unele dintre acestea le delegă unui subcontractant extern:

- primirea declarațiilor de daune;
- înregistrarea daunelor în sistemul informatic și actualizarea informației primite în cursul procedurii de soluționare a daunelor;
- determinarea cauzelor și a împrejurărilor producerii daunelor, inclusiv inspecția bunului și a locului producerii daunei, constituirea documentației solicitate și demersurile necesare pentru stabilirea răspunderii, a cuantumului prejudiciului și a celui al despăgubirii, precum și celelalte prestații datorate beneficiarului asigurării;
- asumarea corespondenței schimbate cu clientul, inclusiv notificările legale către persoanele vătamate sau asigurate și corespondența schimbată cu celelalte entități care intervin în cadrul procesului de soluționare a daunelor;
- soluționarea pe fond a dosarelor de daune, analiza documentației primite și luarea deciziilor pe fond;
- evaluarea tehnică și eventualele evaluări suplimentare în cazul unor prejudicii legate de circulația vehiculelor;
- constituirea documentației fotografice care dovedește întinderea daunei;
- efectuarea de copii ale documentelor necesare pentru declarația de daune;
- întocmirea documentației complete necesare pentru cererea de despăgubire sau alte prestații;
- arhivarea documentației referitoare la daune;
- transmiterea către beneficiarul contractului de asigurare a informațiilor privind soluționarea

daunei și drepturile acestuia;

- introducerea acțiunilor împotriva terților, cu excepția acțiunilor în instanță;
- examinarea reclamațiilor și a plângerilor privind soluționarea daunelor;
- punerea la dispoziția beneficiarului în cauză a dosarului de daună;
- pregătirea viramentelor și a transferurilor în sistemul informatic;
- trimiterea și primirea corespondenței legate de soluționarea daunei;
- pregătirea, la cererea clientului, a unui raport privind gestionarea daunei;
- orice altă operațiune necesară în vederea soluționării daunelor în temeiul unui contract de asigurare, care are legătură cu operațiunile descrise anterior.

10 Aspiro a prezentat ministrului finanțelor o cerere de decizie fiscală pentru a se stabili dacă, în temeiul Legii privind TVA-ul, serviciile de soluționare a daunelor pe care le furnizează beneficiază de scutire.

11 Potrivit Aspiro, operațiunile pe care le efectuează, prestate în numele și pe seama unei societăți de asigurări, în temeiul unui mandat, constituie operațiuni de asigurare, în sensul dreptului polonez. Acestea ar forma un ansamblu distinct, legat în totalitate de activitatea acestei societăți de asigurări și indispensabil acesteia, care nu ar urmări o finalitate în sine. Aspiro consideră că aceste operațiuni constituie o prestare de servicii unică de natură complexă, care trebuie scutită integral.

12 În decizia sa din 31 august 2012, ministrul finanțelor nu a validat poziția Aspiro decât parțial. Acesta a considerat că doar a cincea categorie de operațiuni, și anume soluționarea pe fond a dosarelor de daune, care cuprinde analiza documentației relevante și decizia privind acoperirea daunei, constituie o operațiune de asigurare. El a apreciat că toate celelalte operațiuni efectuate de Aspiro sunt legate de soluționarea daunelor, însă nu constituie operațiuni de asigurare. Potrivit ministrului respectiv, acestea nu beneficiază, în consecință, de scutire, întrucât sunt de natură tehnică și administrativă și pot fi efectuate în cadrul altor activități decât operațiunile de asigurare.

13 Aspiro a contestat această decizie în fața Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (Tribunalul Administrativ din Voievodatul Varșovia). Acesta din urmă a admis acțiunea și a anulat decizia menționată, considerând că legiuitorul polonez a extins scutirea dincolo de ceea ce prevede Directiva TVA, însă apreciind că ministrul finanțelor nu putea opune contribuabilului termenii mai stricți ai acestei directive.

14 Ministrul finanțelor a formulat recurs împotriva acestei hotărâri.

15 Având îndoieli cu privire la aspectul dacă o dispoziție precum articolul 43 alineatul 13 din Legea privind TVA-ul extinde în mod eronat dispozițiile articolului 135 alineatul (1) litera (a) din Directiva TVA și dacă servicii precum cele furnizate de Aspiro pot fi scutite, Naczelny Sąd Administracyjny (Curtea Supremă Administrativă) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Articolul 135 alineatul (1) litera (a) din Directiva TVA trebuie interpretat în sensul că servicii precum cele în discuție în prezenta cauză, prestate pentru o societate de asigurare de către un terț în numele și pe seama asiguratorului, fărâ ca terțul să aibă vreun raport juridic cu asiguratul,

intr? sub inciden?a scutirii prev?zute de aceast? dispozi?ie?”

Cu privire la întrebarea preliminar?

Cu privire la admisibilitate

16 Aspiro sus?ine c? litigiul principal ridic? exclusiv o problem? de interpretare a dreptului na?ional ?i, în consecin?ă, nu prive?te dreptul Uniunii. Potrivit acestei societ??i, întrebarea adresat? este lipsit?, astfel, de pertinen?? pentru solu?ionarea acestui litigiu ?i, prin urmare, este inadmisibil?. Aspiro subliniaz? c?, fie ?i în ipoteza în care articolul 43 alineatul 13 din Legea privind TVA?ul ar ad?uga o scutire neprev?zut? la articolul 135 alineatul (1) litera (a) din Directiva TVA, autorit??ile na?ionale nu ar putea impune unui particular dispozi?iile mai stricte ale acestei directive.

17 În aceast? privin?? trebuie amintit c?, în cadrul cooper?rii dintre Curte ?i instan?ele na?ionale, instituit? la articolul 267 TFUE, numai instan?a na?ional? sesizat? cu solu?ionarea litigiului ?i care trebuie s? î?i asume r?spunderea pentru hot?rârea judec?toreasc? ce urmeaz? a fi pronun?at? are competen?a s? aprecieze, luând în considerare particularit??ile cauzei, atât necesitatea unei decizii preliminare pentru a fi în m?sur? s? pronun?e propria hot?râre, cât ?i pertinen?a întreb?rilor pe care le adreseaz? Cur?ii. În consecin?ă, întrucât întrebarea adresat? prive?te interpretarea dreptului Uniunii, Curtea este, în principiu, obligat? s? se pronun?e. Refuzul de a se pronun?a asupra unei întreb?ri preliminare adresate de o instan?? na?ional? este posibil numai atunci când este evident c? interpretarea dreptului Uniunii solicitat? nu are nicio leg?tur? cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal, atunci când problema este de natur? ipotetic? ori Curtea nu dispune de elementele de fapt sau de drept necesare pentru a r?spunde în mod util la întreb?rile care i?au fost adresate (a se vedea Hot?rârea PreussenElektra, C?379/98, EU:C:2001:160, punctele 38 ?i 39, precum ?i Hot?rârea Melki ?i Abdeli, C?188/10 ?i C?189/10, EU:C:2010:363-, punctul 27).

18 În spe??, trebuie amintit c? revine instan?ei de trimitere, în m?sura posibilului, sarcina de a interpreta dreptul na?ional în lumina dreptului Uniunii (a se vedea în special Hot?rârea Pfeiffer ?i al?ii, C?397/01-C?403/01, EU:C:2004:584, punctul 113) ?i, în spe??, a Directivei TVA. Întrucât aceast? instan?? solicit? s? se stabileasc? domeniul de aplicare al unei dispozi?ii na?ionale al c?rei beneficiu este invocat în cadrul litigiului principal ?i care transpune Directiva TVA, nu rezult? în mod v?dit c? întrebarea adresat? Cur?ii în ceea ce prive?te interpretarea care trebuie dat? acestei directive este lipsit? de pertinen?? pentru solu?ionarea acestui litigiu.

19 Rezult? c? întrebarea preliminar? este admisibil?.

Cu privire la fond

20 Cu titlu introductiv, trebuie amintit c? termenii folosi?i pentru a desemna scutirile prev?zute la articolul 135 alineatul (1) din Directiva TVA sunt de strict? interpretare, dat fiind c? acestea constituie derog?ri de la principiul general potrivit c?ruia TVA?ul este perceput pentru fiecare prestare de servicii efectuat? cu titlu oneros de o persoan? impozabil? (a se vedea Hot?rârea BG? Leasing, C?224/11, EU:C:2013:15, punctul 56).

21 Pentru a r?spunde la întrebarea adresat?, trebuie examinat dac? o activitate de solu?ionare a daunelor, precum cea desf??urat? de Aspiro, const? în realizarea de „opera?iuni de asigurare” sau trebuie analizat? ca „servicii conexe prestate de brokerii ?i agen?ii de asigur?ri”, în sensul articolului 135 alineatul (1) litera (a) din Directiva TVA.

22 În ceea ce prive?te, în primul rând, opera?iunile de asigurare, acestea se caracterizeaz?,

după cum se admite în general, prin faptul că asigurătorul se obligă, în schimbul plății prealabile a unei prime, să acorde asiguratului, în cazul în care se realizează riscul asigurat, prestația convenită cu ocazia încheierii contractului (Hotărârea CPP, C-349/96, EU:C:1999:93, punctul 17, și Hotărârea Taksatorringen, C-8/01, EU:C:2003:621, punctul 39).

23 Curtea a precizat că expresia „operațiuni de asigurare” nu vizează doar operațiunile efectuate de asigurătorii înșiși și este în principiu suficient de largă pentru a include acordarea unei asigurări de către o persoană impozabilă care nu este ea însăși asigurător, dar care, în cadrul unei asigurări colective, oferă clienților săi o astfel de asigurare utilizând prestațiile furnizate de un asigurător care își asumă riscul asigurat. Cu toate acestea, asemenea operațiuni presupun prin natura lor existența unui raport contractual între prestatorul serviciului de asigurare și persoana ale cărei riscuri sunt asigurate prin asigurare, și anume asiguratul (a se vedea Hotărârea Taksatorringen, C-8/01, EU:C:2003:621, punctele 40 și 41).

24 Or, în speță, un prestator de servicii precum Aspiro nu s-a angajat el însuși față de asigurat să îi garanteze acestuia acoperirea unui risc și nu s-a legat nicidecum de asigurat printr-un raport contractual.

25 În consecință, deși serviciul de soluționare a daunelor în discuție în litigiul principal, astfel cum este descris de instanța de trimitere, constituie un element esențial al operațiunii de asigurare în măsura în care cuprinde, în speță, determinarea răspunderii și a cuantumului prejudiciului, precum și decizia de a plăti sau de a refuza o indemnizație asiguratului, este necesar să se constate că acest serviciu, furnizat de altfel asigurătorului, nu poate constitui o operațiune de asigurare în sensul articolului 135 alineatul (1) litera (a) din Directiva TVA.

26 Pe de altă parte, această constatare este susținută de necesitatea, amintită la punctul 20 din prezenta hotărâre, de a interpreta în mod strict derogările de la regimul general de TVA.

27 Constatarea menționată nu poate fi infirmată de argumentul Aspiro și al guvernului polonez potrivit căruia tratamentul operațiunilor de asigurare în materie de TVA ar trebui aliniat la cel aplicabil serviciilor financiare. Potrivit acestei societăți și acestui guvern, întrucât serviciile de soluționare a daunelor constituie un element-cheie al operațiunii de asigurare, constituind totodată un ansamblu distinct, acestea ar trebui să beneficieze, la fel ca în cazul soluției adoptate pentru serviciile financiare, de scutirea prevăzută la articolul 135 alineatul (1) litera (a) din Directiva TVA. Această analiză ar fi confirmată de Propunerea de directivă a Consiliului de modificare a Directivei 2006/112/CE în ceea ce privește tratamentul aplicat serviciilor financiare și de asigurări [COM(2007) 747 final], prezentată de Comisie la 28 noiembrie 2007,

28 În această privință, Curtea a apreciat, desigur, într-o hotărâre privind instituții financiare că, în cazul în care serviciile furnizate, apreciate în mod global, în speță anumite servicii informatice, formează un ansamblu distinct și îndeplinesc funcțiile specifice și esențiale ale serviciilor financiare descrise la articolul 135 alineatul (1) literele (d) și (f) din Directiva TVA, ele beneficiază de scutirea prevăzută în această dispoziție (a se vedea în acest sens Hotărârea SDC, C-2/95, EU:C:1997:278, punctul 66).

29 Cu toate acestea, Curtea a apreciat că analogia cu serviciile financiare nu poate fi admisă în materia operațiunilor de asigurare, subliniind diferența de formulare care există între articolul 135 alineatul (1) litera (a) din Directiva TVA, care nu vizează decât operațiunile de asigurare propriu-zise, și articolul 135 alineatul (1) literele (d) și (f) din această directivă, care vizează operațiunile „privind” sau „cu” tranzacții bancare determinate (a se vedea în acest sens Hotărârea Taksatorringen, C-8/01, EU:C:2003:621, punctul 43).

30 Pe de altă parte, propunerea de directivă menționată la punctul 27 din prezenta hotărâre

nefiind adoptat? de Consiliu, este în orice caz lipsit? de orice relevanță? pentru interpretarea dreptului în vigoare ?i, prin urmare, nu poate justifica o interpretare a articolului 135 alineatul (1) litera (a) din Directiva TVA întemeiat?, prin analogie, pe cea a articolului 135 alineatul (1) litera (d) ?i (f) din această directiv?.

31 Este necesar s? se constate, în plus, c? principiul neutralității? fiscale nu repune în discuție constatarea stabilit? la punctul 25 din prezenta hotărâre. După cum a arătat avocatul general la punctul 28 din concluzii, acest principiu nu permite extinderea domeniului de aplicare al unei scutiri în absența unei dispoziții neechivoce. Astfel, principiul menționat nu este o norm? de drept primar care poate determina validitatea unei scutiri, ci un principiu de interpretare care trebuie aplicat în paralel cu principiul conform căruia scutirile sunt de strict? interpretare (a se vedea în acest sens Hotărârea Deutsche Bank, C-44/11, EU:C:2012:484, punctul 45).

32 Este necesar s? se examineze, în al doilea rând, aspectul dacă serviciile în discuție în litigiul principal constituie „servicii conexe [unor operațiuni de asigurări] prestate de brokerii ?i agenții de asigurări” ?i pot fi scutite cu acest titlu.

33 În ceea ce privește, pe de o parte, noțiunea „servicii conexe [unor operațiuni de asigurări]”, este necesar s? se considere, astfel cum a arătat avocatul general la punctul 31 din concluzii, c? termenul „conexe” este suficient de larg pentru a acoperi diferite servicii care contribuie la realizarea unor operațiuni de asigurare ?i în special soluționarea daunelor, care constituie una dintre pârțile esențiale ale acestor operațiuni.

34 În ceea ce privește, pe de o parte, condiția potrivit căreia serviciile în cauz? trebuie s? fie „prestate de brokerii ?i agenții de asigurări”, trebuie verificat dacă activitatea unui prestator de servicii precum Aspiro, care const? în soluționarea daunelor în numele ?i pe seama unei societăți de asigurări, poate fi considerat? ca fiind efectuat? de astfel de brokeri sau agenți.

35 În această privință, împrejurarea c?, potrivit descrierii situației de fapt efectuate de instanța de trimitere, Aspiro nu are calitatea de broker sau de agent de asigurări nu este determinant?. Astfel, calitatea formal? a acestei societăți nu poate fi suficient? pentru a determina dacă activitatea sa intr? sau nu intr? în domeniul de aplicare al scutirii.

36 Astfel cum Curtea a statuat deja, trebuie examinat însuși conținutul activităților în discuție (a se vedea în acest sens Hotărârea Arthur Andersen, C-472/03, EU:C:2005:135, punctul 32, Hotărârea Abbey National, C-169/04, EU:C:2006:289, punctul 66, ?i Hotărârea J.C.M. Beheer, C-124/07, EU:C:2008:196, punctul 17).

37 Dou? condiții sunt necesare în vederea acestei examinări. În primul rând, prestatorul trebuie s? se afle într-un raport cu asiguratorul ?i cu asiguratul (Hotărârea Taksatorringen, C-8/01, EU:C:2003:621, punctul 44). Acest raport poate fi doar indirect dacă prestatorul este un subcontractant al brokerului sau al agentului (a se vedea în acest sens Hotărârea J.C.M. Beheer, C-124/07, EU:C:2008:196, punctul 29). În al doilea rând, activitatea sa trebuie s? acopere aspecte esențiale ale funcției de agent de asigurări, precum căutarea de clienți potențiali ?i punerea în legătur? a acestora cu asiguratorul (a se vedea în acest sens Hotărârea Arthur Andersen, C-472/03, EU:C:2005:135, punctele 33 ?i 36).

38 Prima dintre aceste condiții este îndeplinit? de un prestator precum Aspiro. Astfel, acesta se afl? într-un raport direct cu societatea de asigurări, întrucât își desfășoară activitatea în numele ?i pe seama acesteia ?i se afl? într-un raport indirect cu asiguratul, în cadrul examinării ?i gestionării daunelor.

39 În schimb, în ceea ce privește cea de a doua dintre condițiile menționate, referitoare la

serviciile prestate de brokerii și agenții de asigurări sau de subcontractanții lor, acestea trebuie să fie legate de însăși natura activității de broker sau de agent de asigurări, care constă în căutarea de clienți și în punerea lor în legătură cu asiguratorul în scopul încheierii unor contracte de asigurare (a se vedea în special Hotărârea Taksatorringen, C-8/01, EU:C:2003:621, punctul 45, Hotărârea Arthur Andersen, C-472/03, EU:C:2005:135, punctul 36, și Hotărârea J.C.M. Beheer, C-124/07, EU:C:2008:196, punctul 18). În ceea ce privește un subcontractant, este necesar ca acesta să participe la încheierea de contracte de asigurare (a se vedea în acest sens Hotărârea J.C.M. Beheer, C-124/07, EU:C:2008:196, punctele 9 și 18).

40 Or, activitatea care constă în soluționarea daunelor în numele și pe seama unui asigurator, precum cea în discuție în litigiul principal, nu este nicidecum legată de căutarea de clienți potențiali și de punerea în legătură a acestora din urmă cu asiguratorul, în vederea încheierii de contracte de asigurare.

41 Rezultă că o asemenea activitate nu intră în sfera serviciilor „prestate de brokerii și agenții de asigurări”, în sensul articolului 135 alineatul (1) litera (a) din Directiva TVA.

42 La fel ca serviciile în discuție în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Arthur Andersen (C-472/03, EU:C:2005:135), serviciile de soluționare a daunelor furnizate de un prestator precum Aspiro trebuie analizate drept constituind nu servicii prestate de un agent de asigurări, ci o ramură a activităților desfășurate de societățile de asigurare (a se vedea în acest sens Hotărârea Arthur Andersen, C-472/03, EU:C:2005:135, punctul 38).

43 În aceste condiții, nu este necesar să se facă referire, astfel cum procedează guvernul Regatului Unit, la noțiunea „intermediere de asigurări”, care figurează la articolul 2 punctul 3 din Directiva 2002/92/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 9 decembrie 2002 privind intermedierea de asigurări (JO 2003, L 9, p. 3, Ediție specială, 06/vol. 4, p. 246), nici la noțiunile de activități de brokeri și de agenți de asigurări, la care face trimitere articolul 2 alineatul (1) din Directiva 77/92/CEE a Consiliului din 13 decembrie 1976 privind măsuri destinate să faciliteze exercitarea efectivă a libertății de stabilire și a libertății de a presta servicii pentru activitățile de agent și de broker de asigurări (fostul grup 630 CITI) și în special măsuri tranzitorii referitoare la aceste activități (JO 1977, L 26, p. 14), pe care Directiva 2002/92 le-a înlocuit. Astfel cum a arătat avocatul general la punctul 46 din concluzii, aceste directive au ca scop să încurajeze libertatea de a presta serviciile în cauză în Uniune și urmăresc un obiectiv distinct de cel al Directivei TVA. Prin urmare, definițiile în cauză nu pot fi utilizate ca atare pentru a determina, în cadrul Directivei TVA, domeniul de aplicare al operațiunilor scutite de TVA.

44 Rezultă că operațiunea care constă doar în a încredința soluționarea daunelor unui terț, fără ca această externalizare să fie legată de căutarea de clienți potențiali și de punerea în legătură a acestora din urmă cu societatea de asigurări în vederea încheierii de contracte de asigurare, nu este scutită de TVA.

45 Rezultă din ansamblul considerațiilor care precedă că este necesar să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 135 alineatul (1) litera (a) din Directiva TVA trebuie interpretat în sensul că serviciile de soluționare a daunelor precum cele în discuție în litigiul principal, furnizate de un terț în numele și pe seama unei societăți de asigurare, nu intră în domeniul de aplicare al scutirii prevăzute de această dispoziție.

Cu privire la cheltuielile de judecată

46 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele

ale p?r?ilor men?ionate, nu pot face obiectul unei ramburs?ri.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declar?:

Articolul 135 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea ad?ugat? trebuie interpretat în sensul c? serviciile de solu?ionare a daunelor precum cele în discu?ie în litigiul principal, furnizate de un ter? în numele ?i pe seama unei societ??i de asigurare, nu intr? în domeniul de aplicare al scutirii prev?zute de această dispozi?ie.

Semn?turi

* Limba de procedur?: polona.